

Oskarjev

EGIPT

V Egipt sem odšla s
 švicem Robertom, teto
 Katko, sestrično Višnja in
 bratrancem Vidom.
 Moja potovanja se je začelo
 v soboto, 24.4.2010 ob
 dveh zjutraj, ko smo se z
 avtom odpravili proti letališču
 Južeta Pučnika v Ljubljani.
 Že u petek je bilo doma
 vse živahno, saj smo se
 pripravljali na pot in je
 bila zlasti Višnja čisto ma
 tnihi. V soboto smo se
 ob drugi uri odpravili iz
 Ljubljane in bili na
 letališču pol ure za tem.
 Tam nas je pričakala
 vodička (Vesna Selam) in
 nam naalozila vse potrebno.
 Ker je bilo do uleta še
 kar nekaj časa, smo odšli
 na pijačo, a Višnja pa sva
 si ogledali prva letala.
 Moja let je bil ob istih
 zjutraj in čas je tako
 hitro mineval, da je bila
 maenkrat una toliko, da smo
 morali na letalo. Ko smo
 uleteli, je bila zunanja čista
 tema. Pogovarjala sem se z
 Vidom in kot bi mignil je
 bila una šest, na obzoru
 pa se je začela risati
 prva tamka in nato vedno
 svetlejša črta svetlobe.
 Enkratno je bilo opazovati
 sončni vzhod. Na letalo
 mislo smeli vati nobene
 tekočine, smo pa zato dobili
 malico in zraven tudi nekaj
 pijače. Prvih dveh ur letenja
 je bil tri ure in pol in tega
 smo se tudi kolikor toliko
 dnžali. Ko je letalo pristalo
 in smo bili spet na tleh
 flet, je bilo sonce že visoko
 na nebu. Na letališču nas je
 pričakal naš prvi lokalni
 vodič in z avtobusom smo se
 odpravili do hotela v Hurgadi,
 kjer smo preспали prvo noč.

U autobusu mam je Vesna povedala nekaj u Egiptu in o njegovih stavbah, ko pa smo se pripejali u hotel (ki po mojem občutku ni bil oddaljen več kot 15 minut), smo se vsi malo boje spoznali. U skupini mas je bilo le deset (+ vodička), kar je bilo zelo dobro, saj smo se tako vsi družili in se gotovo tudi boje spoznali, kot če nas bi bilo 40. Poleg nas petih sta bila tam še Peten in njegova žena Manja, Janika in Toni in upokojena gospa Inena, ki je potovanje došla za nojstni dan od svojih domačih, in je bila shajamsko podobna maji biusi, še upokojeni učiteljici za biologijo. U programu potovanja je pisalo: prevoz do hotela in moštev, una pa je bila komaj deset (ajuhaj). Imen mislo želeli prespati celoga dneva, je Vesna predlagala, da bi šli z dāipi do Beduimov. To je bilo (od sedaj) na programu od dveh pa do sončnega zahoda, zato smo se najprej preselili u lahka oblačila, nato pa odšli po mestu. Ugotovila sem, da imajo plačniki ob nobi numeno-črne črte.

Imeli smo pristo, uendan kjeu temu smo vsi skupaj odšli do Bedečega menja. Tam smo se naskopili. Mi smo ostali na plaži, kjer sta se Višnja in Bobi kopala. U dvajseti uni smo odšli na kosilo u bližnji restavracijo, po njem pa smo odšli u sebo in si malo odpočili. U dveh mas je pred hotelom pričakal dāip in mas skozi puščavo popeljal k Beduimom. Ker mas je bilo 11, smo se u dāipu zelo tiščali. Manja je šla sedeti spredaj, uendan smo bili se vedno eden tik za drugim drugoga. Na poti se mam je priključil še en dāip Uskonjcev, knižanjev. Knižanji smo jim rekli zato, ker so bili na knižanki in so knižanji po viliu. Prava pustolovščina se je začela šele, ko smo z asfalta zapeljali na vroč puščavski pesek.

Kar malenkost se je dāip ustavil in vsi smo stopili iz njega... Fatamorgana je prišla. Ali potem sploh lahko nečim, da smo jo videli? Ali pa smo jo mogoče privideli? Uo skratka, videli smo fatamorgano; privid. Prazapnaw so jo videli vsi nazaj maju z Višnjem. Tam

PRED HOTELOM SO NAS PRIČAKALI DŽIPI.

smo se zadružali kakšnih petnajst minut, da smo jo pozlikali, nato pa odšli nazaj u vozila in se odpejali dalje; še boji u mahamjost puščave. Kmalu smo se zopet ustavili. Točnat me zaradi privida, temveč zato, ker se je pred mammi vpenjala sipina, prek katene dāip ni mogel. Uamnik je dāip zapeljal okoli sipine, mi pa smo jo mahmili čez.

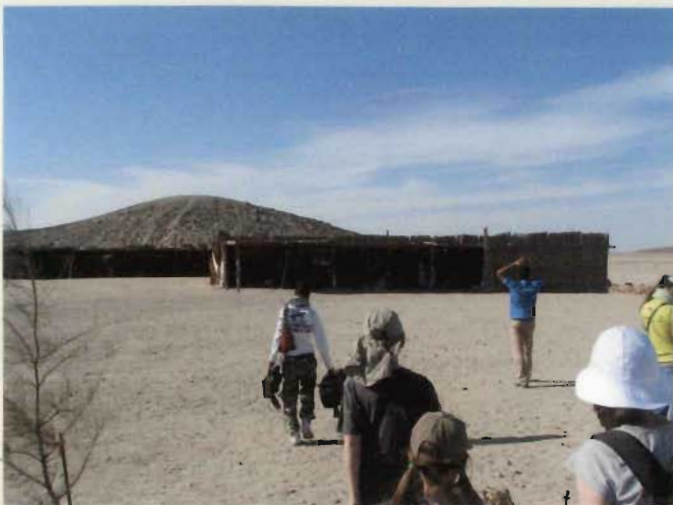
POGUMNO SMO JO MAHMILI NA VRH.

PRVI POSTANEK; SLIKALI SMO FATAMORGANO.

Ua vhu se mam je tudi poplašal, saj se mam je odprle pogledi, ma še več sipini. Sezuli smo si sandale in se po močem puščavskem pesku u lahkom teku spustili s pečine. Višnji je bilo tako všeč, da je še enkrat tešla na vhu.

Potem smo se pešali še nekaj minut in že smo zagledali kotiček Beduinov.

ZAGLEDALI SMO BEDUINSKO NASELJE.

Takoj so nam postregli s čajem (šajem). Ko smo spili, nam je knajevni uodnik povedal nekaj

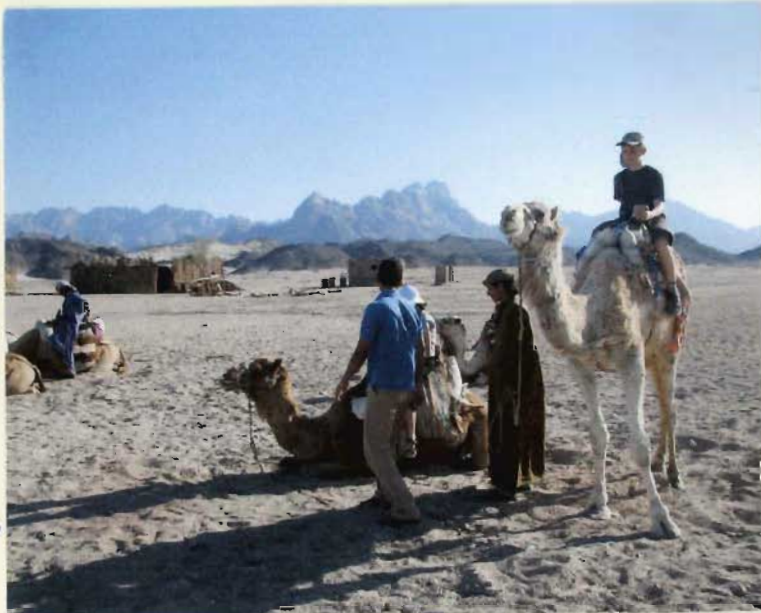
POSTREGLI SO NAM S PRAVIN ČAJEM.

v kamelah. Takoj nato nas je odpeljal do kamel, pri katerih so že stali Beduini in nas čakali. Tukaj smo imeli možnost jahati kamelo. Vid je bil svedo takoj za to, potem sem se odločila tudi jaz. Tudi Višnja se je povzpela manjšo, vendar sem imela občutek, da jo je malo strah. Midva z Vidom sta jahala kakšnih petnajst minut. Pri Beduinih sem prvič v živo videla kamelo in prvič v življenju sem jahala tako visoko žival.

Bilo je vznemirno in mižoli me bom posadila tega občutka. Kamelo predstavljajo osnovno bogastvo Beduinov, ker omogočajo potovanje po puščavi navkljub neprijetnim pogojem. V višino menijo povprečno dva metra, tehtajo 122 kg

in živijo 45 let. Nosijo lahke tove do 200 kg. Ko hodijo, premikajo ob desni in nato ob levi nogi hrenati. Prilagojene so puščavskim nasmerom: dolgo časa lahko zdržijo brez vode, v gobcu imajo fiete, na očeh dodatno membrano in odbojnostne tepalnice kot zaščito proti puščavskemu pesku, ki ga utimči veter. Nežatene kamelo so udomaćene, druge ne. Beduini jih pomenujejo po moči, velikosti, barvi, hmi in stanosti. Plemenite tekmujejo s kamelami na medplemenskih kamelejih dirkah.

Po kamelah nam je Beduinka pokazala, kako pečejo kruh. Ogledali smo si tudi njihovo letarno, šli v molinico in si ogledali uodnjak, ki je ston že 35 let (običajno dočakajo stanost 28,29 let). Beduini se marsikd preselijo, ko uodnjaku zmanjka vode. V molinici sta nam vodički (maša in Maja-vodička od knižarjev) povedali nekaj o islamu. Islam pomeni poudaritev Boga, muslimani pa tisti, ki je podnejem Boga. Trpaciški islama se imenujejo muslimani, kar pomeni požarni. Na svetu je pribežanih 1,3 milijarde muslimanov, največ jih živi na Bliskovem vzhodu, v S. Afriki in v nekaterih delih Azije. Islam je za knočastostom druga največja naseljenostna religija, številni umikovi pa se

IMELI SMO MOŽNOST JAHATI KAMELO.

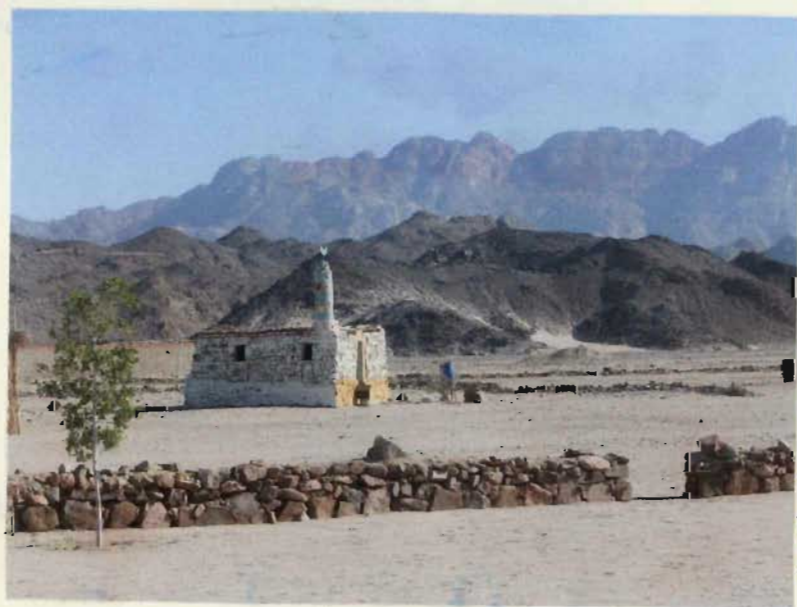
majhitheji povečaji. Najpomembnejši dogodek v muslimanski zgodovini je bil nasadeti besede Mohamedu v začetku 7. stoletja. Mohamed se je odšel odnega leta 570 v Mekko, kjer je začel širiti svoje verske sporočilo, da mi Boga nazem Boga (Boga imenuje Allah, kar v arabščini pomeni edini Bog). Najpomembnejši su prvi širji kaifi: Abu Bakr, Omar, Osman in Ali, ki so muslimansko vero naslavinili čez ves arabski polotok.

BEDUINKA NAM JE POKAZALA, KAKO PEČEJO KRUH.

BEDUINSKI VODNJAK - VIR VODE V PUŠČAVI

MOLILNICA TRI BEDUINIH

Arabska beseda "bedu" pomeni prebivalec puščave. Torej so beduini nomadska puščavska plemena. Beduini vse svoje življenje preživijo v šotoru, imajo nekaj kamel, ovac in koz in se skupaj z njimi selijo glede na letne čase, vodo in pašnjo svoje črede. Običajni so v dolge haifi-galabeje in pokriti s rutami-kačijami. Dečice nosijo pisane oblečile in rute, odnose ženske pa so zakrite in oblečene praviloma v črno. Radi imajo suševce, ki jim jo omogoča njihovo način življenja. So ušni, prebni, gostogubni, velikodušni in sproščeni ljudje, ljubijo preprostost šotorov in življenja v neizprosnih puščavi. Vinski valcem radi postrežejo s čajem, khamo in premočcem.

Ko smo prišli iz molitnice, smo odšli nazaj proti šotorom, kjer so nam vsi prihodu postregli s čajem. Tam nas je že čakala večerja, ki so nam jo skuhati beduini. Vredli smo se in začeli jesti. Na koncu so nam prinesli še manjzanimi sadje, pomaranče in banane. V Egiptu nastajajo majhne bananice (idm) in te so bolj sladke kot naše. Po večerji smo odšli še na bližnjo prčino, kjer smo želeli videti sončni zahod, pa smo ga zamudili. Potem nam je Majja postavila vprašanje: 3 kamel hodijo po puščavi. Prva pravi: kamela. Tretja bi morala reči: pred mamu je kamela, za mamu je kamela. Druga pravi: pred mamu je kamela, za mamu je kamela. Kako je to mogoče? Vsi naši odgovori so bili napačni, in bila je že tema, zato smo se odpravili nazaj proti dšipom. A dšipi smo se odpravili nazaj-tukrat po drugi poti. Na poti smo se ustavili in se malo zašli v zvezdnato nebo. V hotel smo se priprljali ob devetih; na poti sem ugotovila odgovor na vprašanje. Ta je bil: kamela se laže. Ko smo prišli v hotel smo se namo še umili in odšli spat, saj smo naslednji dan morali vstati ob šestih.

25.4.2010

Ve šestih zjutraj nas je zbudila budilka. Tako je bila glasna, da me je kar odneslo po glasu. Katka je zbudila še Vilišjo in hitro smo se oblekle in odšle na zajtrk. Pred jedilnico smo počakale še Vida in Zorija in skupaj smo odšle na zajtrk. Jedilnica je bila ogromna in bilo je veliko preveč igrine, tako, da smo se splah mislile vedeti, kaj naj si vzamemo - bil je samopostrežni zajtrk. Nato smo šli v sobe; se umili in spakirali stvari. Ve sedmih nas je pred hotelom še čakal avtobus, ki nas je prepeljal do morja. Ve morju je bila mehakšna izposojevalnica, kjer smo si izposodili maslo, motorček in plavutke. Potem smo se vkrcali na ladjico in počakali, da se je vkrcala še skupina knižanjev. Izposoja je kar hitro tekla in kmalu smo zapluli v simje modro morje. Celo pot sem opazovala morje in bilo je eukratili čisto. Še nikoli nisem videla takešnega morja, kakšno je bilo tukaj.

VRKALI SMO SE NA LADJICO.

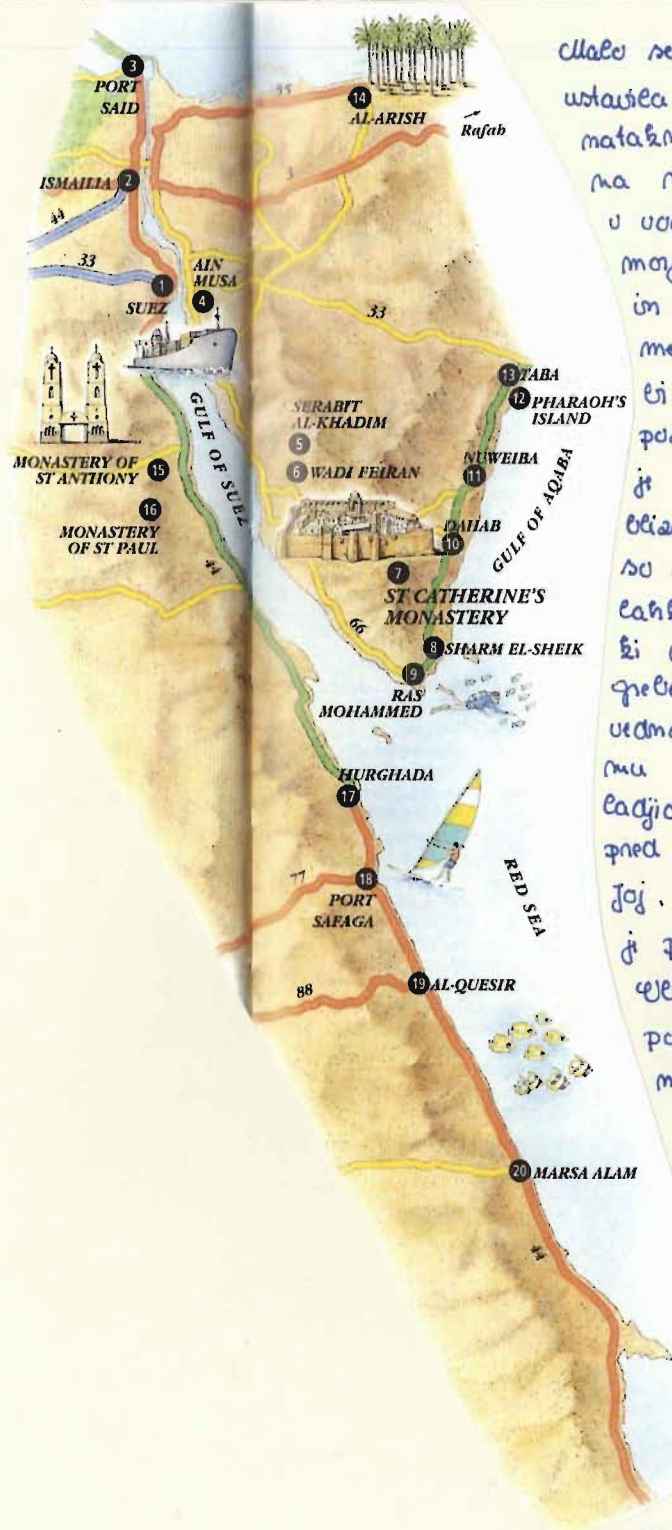

OPAZOVALI SMO RAZNOGLIKOST ŽARV V MORJU.

Tri popotniki so pričakovali, da bodo zagledali morje z nedečv vodo, v resnici pa je bila simja, črna ali tunkizna. Razlag, zakaj je morje Rdeče je več. Eni pravijo, da zato, ker je to dom nedečih koral, drugi, da je ime dobilo po barvi okoliških gora, ki se v zahajajočem soncu odsevajo nedeče. V leksikonu Sova pa sem zasledila podatek, da je ime dobilo po nedečnih algah. V preteklosti so ljudje prihajali na njegove otroke predvsem zaradi trgovskih poti, ki so tekle čeznj. Rdeče morje je shamsko morje Indijskega oceana, med Anadolim polotokom in Afriko. Dolgo je 2300 km, največja globina pa je 2359 metrov. Je zelo slano, spada med najtoplejša in zaradi Sueskega prekopu med največji prometna morja na svetu. Dogato obgludene vode Rdečega morja so največji naj za potopjače.

KRALJESTVO KORAL

Malo sem gledala avo, malo desno in že se je ladja
 ustavila in vogli smo sidro. Vlekli smo si kopalke in
 nataknili plavutke. Vela sem še masko in si jo dala
 na nos. Potem sem odšla do stopničk, ki so peljale
 v vodo. Četrtina masih najpogumnejših je bila že v
 morju. Potem je skočil še Vid. Vsem več adričala
 in skočila sem za njim. Voda je bila hladna. Malo
 me je zeblo, ker na ladji ni bilo tako vroče, da
 bi si želela osvežitve. Vendar sem ma mnaz
 pozabila, ko sem pogledala pod vodo. Vse posred
 je bilo polno koral. Bile so enkratne. In bile so tako
 blizu. Vsem se jih dotaknila, ker so nas opozorili, da
 so zelo ostre, pa tudi drugače so zelo kinkke in bi se
 lahko poškodovale. Tred mami je plaval anabec, potapljaj,
 ki nas je vodil. Zaplavali smo en krog okoli koralnih
 grebenov. Na začetku nas je bilo zelo veliko, nato pa
 vedno manj in manj in na koncu se mi je zdelo, da
 mu sledimo le Vid, Boli in jaz. Ko smo se približevali
 ladji, smo zagledali mušeno. Potem smo še malo plavali
 pred ladjo, nato pa se po lestvici povzpeli na ladjo.
 Jaj, kako me je zasedlo. Višnja, ki mi šla v vodo, mi
 je prinesla brisačo, vendar ta mi dosti pomagala.

Vleklela sem si majico in hlače, nato pa mase
 potegnila še črno jopico. Potem sem se šla vst
 ma souce, vendar si kjuo temu še nekaj in misem
 opomogla. Ulinim, da je bilo kjuo mnazu vedno
 videti lepote Rdečega morja. Inav zaprav me mislim,
 temveč kar vem. Čez nekaj časa smo se spet
 ustavili, vendar mi še ma misel mi prišlo, da bi
 šla še enkrat v vodo. Večina jih je seveda
 šlo. Ko so prišli nazaj, smo imeli kosilo, ki
 so ga skuhali na ladji. Vela sem malo
 niža in mehakšuo meso, za katerega me je
 Vid želel prepričati, da je pikantno, meni pa se
 sploh ni zdelo. Po kosilu smo se odpeljali še
 malo bližje otoku, vogli sidro in poskakali v čoln.

Čoln nas je pripeljal čisto do obale otoka, kjer smo nato preživeli naslednjo uro. Z Višnjo
 sem odšla ob obali, kjer sva si kjuo prepovedi za alinke matrali nekaj mapljenih koral.
 Prepoved sva mamneč opasili šole kasneje, in mi se navezovala končrtuo na koral. Pisalo je le, da
 mi dovoljeno nič odnesti s tega otoka. Ko sva matrali dovolj dokazov, smo odšli nazaj ob obali,
 in se usedli v sevor. Vismor dolgo sedeli; že je bila ura okoli in umili smo se ma čolu, ki nas je
 pripeljal do naše ladje. Ura je bila že toliko, da smo se morali umiti. Počasi smo zapuli v smer,
 od koder smo prišli. En, dva, tri, in že smo zagledali obalo.

Vsi žitinih smo že dnveli skozi puščavo. Vamenjemi smo bili u Luxor. Na avtobusu sem sedela z
 Višnjo. Potem mam je Vesna povedala nekaj o koralnih grebenih, o Simaju, o Suiskem prekopu, o Nilu,
 o puščavi... Skozai
 90 let, pa je na seizi se vedno enak, kot je bil pred dvajsetimi leti. To je bil obraz Egiptanskega
 predsednika. Rosni
 klubanek je pred nekaj leti izjavil, da bo vladal do svojega
 zadnjega diha. Na poti smo se ustavili in odšli v restavracijo, saj smo bili
 vsi lačni. Ko smo pojedli, smo se odpeljali naprej. Kmalu smo se pripeljali v
 mesto in pred našim hotelom nas je pričakal naš naslednji vodil: Mleda. Potem mam
 je Vesna nazdečila kjuče od sob in odšli smo spat.

Dan smo začeli z zajtrkom ob šesti uri zjutraj. Uno kasneje smo se z avtobusom že peljali proti Dolini kraljev. Tla poti smo se ustavili ob veličastnih klemonovih kolosih. Počivata med polj stado-

MEMNONOVA KOLOSA JE PREPEVATA VEČ

mega tosta. To sta kolosa Amenhotepa III. Ključ sta uganjala vhod v njegov grobni tempelj, od katerega mi ostalo prav nič. Desnega je leta 27 pr. n. št. prizadel potres; odlejš se se iz njega ob zori slišati petju podobni zvoki. Grki so menili, da Memnon s petjem kliče svojega mater Eos. Ogledat si ga je prišlo veliko obiskovalcev, med njimi tudi rimski cesarji. Septimij Sever ga je dal leta 193 obnoviti, vendar odlejš kip mi več pel. Kolosa sta počezkana z rimskimi in drugimi grafiti. V staneh so reliefi milskih božanstev, ki povezujejo svetje obeh dežel. V mnogih obeh kolosov stojita kipa

kraljice Tj in Amenhotepove matere Mutemwia. Ko smo ju poslikali, smo odšli nazaj na avtobus in se odpeljali dalje.

Od Tutmosisa I. naprej so vse faraone in občasno tudi kakšnega visokega uradnika pokopali v osamljenem vadiju ali "kralju nebnice", kot so mu pravili stari Egipčani, skritem v golem Tebanskem gričevju; v Dolini kraljev. Te skrite grobnice, užešane v skale in okrašene z deli najboljših rokodelcev, naj bi ohranile kraljevske mumije za vse večne čase. Faraoni so si po običaju začeli zidati grobnico takoj, ko so zasedli prestol, toda mansonikateni je umrl, preden je bilo okrasje dokončano. Čepnaw so duhovni madose pasili, da bi ubranili grobnice pred vsiljivci, so bili zakladni, ki so jih zakopali ob mrtvih preveč privlačni, da bi se jim bilo mogoče upreti. Mogočni faraoni 18. in 19. dinastije so imeli stalne straže ob grobnicah, pod zibekajimi vladarji 20. dinastije pa je plenjenje uacuetela; nemaložnat so ropali tudi rokodelci, ki so izdelali grobnico, ali uradniki, ki naj bi jih stražili. V koncu novega kraljestva so morali duhovni prekopati mumije in nekaj predmetov v dve skrinjalnici, ki so ju odzneli šele konec 19. stoletja. V koncu 18. stol. so prišli na priizorišče mrtvi vsiljivci in amotli učni min faraonov: egiptologi in prvi popotniki. Leta 1922 je Howard Carter odkril Tutankamonovo grobnico, zadnja izmed 62 grobnic, ki so jih odzneli do danes. Učelne živobanane stenske slikanji so preživele več tisoč let, zdaj pa jih je, žal, nekaj nepopnauživu uničil učinek množičnega turizma.

V Dolini kraljev smo odšli v tri grobnice. Najprej smo stopili v grobnico Tutmosisa III. To je ena najstarejših grobnic, skrita visoko pri koncu doline; do nje smo prišli po strmih lesenih stopnicah. Tloris grobnice je precej nemavaden, saj ima okroglo grobno izbo. Tutmosisova mumija je v Kairu, ostal je njegov sarkofag iz narečega granita. Most vodi prek jaska v predvešju. Kjer je na narečem osadju s črno barvo in v zelo shematiziranih oblikah maniranih 141 božanstev. Ta grobnica je bila tudi najbolj vroča in suha v njej je bil najbolj zadušljiv. Zatem, smo šli v grobnico Ramzesa III. Ta izjemno velika grobnica, edina v dolini, ki ima prizore iz usakdanjega življenja, je le delno osvetljena, ker je druga polovica porušena. V shamskih mišah ob hodniku so prizori peke in klanja ter podobne kouske opreme, pohištva in poljedelskih prizarov. Grobnico imenujejo tudi Grobnica hanfistk, ker sta v njej izmed shamskih izo upodobljeni dve hanfistki, ki igrata bogovom. Hodnik vodi v stelnibčno ducamo, okrašeno z besedili iz Knjige uat, nato pa se spusti v porušeno grobno izbo, v katero turisti ne smejo. Na zadnji smo odšli še v grobnico Ramzesa IX. Ramzes IX. je bil eden zadnjih kraljev 20. dinastije. Stene njegove grobnice so prebite z izrečki iz Knjige uotlin in s prizori Ramzesa, ki moli k bogovom. Stop grobne izbe je nemavaden zaradi Knjige moči, maslikane z numeno barvo na temno modrem osadju. V ogledu teh treh grobnic smo jo čez greben mahmili do templja faraonske Haeapsut. Dilo je zelo vroče, vendar je bil tudi poplačan, ko smo prišli na vrh grebena in se nam je odprl pogled na Dolino kraljev. Vsi tukaj smo že lahko slikali (v Dolini kraljev so nam pobrali fotoaparate) in Vesna nam je umila fotoaparate. Potem smo se

ODPRL SE NAM JE POGLED NA DOLINO KRALJEV.

sprehodili na drugi konec grebena in se zasukli v Hčepsutin tempelj. Po stmi potki smo se spustili do tempja in se u bližnji restavraciji najprej okrepčali s sadnim sokom, nato pa u najhujši vročini odšli u tempelj. Hčepsut, ena redkih faraonk u zgodovini Egipta, ji svoj tempelj imenovala Džesen Džesenu ali sijaj urh sijajev. U stanem veku ji bila od ulka do spodnje terase verjetno speljana aleja sfing. Reliefe na stebriščih ali obli stamicah sta močno poškodovala Tutmosis III. in Ehmaton. Spodnja kramčina vodi na srednjo teraso. Na stenah stebrišča najstva na desni

USTOPNICA ZA DOLINO KRALJEV

vidimo Hčepsut z božanskima stanšema. Na koncu stoji Amutisan kapela s pisanimi stenskim slikanijami. Na tem koncu stoji Hatoriina kapela: hatorični stebri imajo na vrhu krovja ušesa; u mohamjosti ji ohnanjena ena izmed redkih medotaknijnih Hčepsutinih podobi. Druga kramčina peji na zgornjo teraso. U skalo ji vklesano otmouara surtišče. Levo je Hčepsutino surtišče z lepimi reliefi, na desni pa Sončeva surtišče. Hčenska Tutmosisa

Z VIŠAV SMO ZRLI BOL NA HČEPSUTIN TEMPELJ.

I. Hčepsut se je poročila s svojim polbratom Tutmosisom II. Ta ji se mlad umrl. Ker ni bilo neposrednega naslednika, se je nazglasila za soregentko mladega Tutmosisa III., sima neke drugorazredne soproge. Ujjeni sli po oblasti s tem ni bilo zadovoljeno in nedolgo zatem se je nazglasila za faraonko. Vedno se ji dala upodobliti kot moški z brado in moškimi oblačili. Tutmosis III., ki je končno zaveladal po njeni smrti, je dal izpaskati vse njene kantuše in portrete, da bi njeno ime utonilo u pozabo.

Po ogledu Hčepsutinega tempja, smo se z avtobusom odpejali nazaj u smeri, kjer je stal naš hotel. Po prvih desetih minutah uvožnje, smo se ustavili u obdelovalnici alabastra, kjer nam ji stari mož pokazal, kako obdeluji kamen. Potem smo stopili u njegovo trgovnico, kjer nam ji ponudil kankade (hibiskusov čaj) in marm nato nazložil, na katerih policah je do izdelki iz alabastra, na katerih iz bazalta, na katerih iz plastike. Zoli mama ji z

Višnja kupil usaki eno mačko.

Zatem smo se odpeljali dalje. Naslednji postopek je bil pri nastanovitvi, kjer smo jeli kosilo. Bila je samopostrežna. Vzela sem malo riža in meso, ki mi takrat ni bilo preveč všeč. Po kosilu smo odšli za nastanovitvo - k cilju. Tam smo v senci od prijetnem lepemu preživeli naslednjo uro. Nato smo spet odšli na avtobus in se podali na pot. Izstopili smo pri kraju med egipčanskimi templji - Karnaku. S svojo nazrežnostjo in močnostjo - bogovom je

USTOPNICA ZA KARNAK

posvečenih kar 40 ha površine (dovolj za to evropskih katedral) - Karnak prekaša vse egipčanske templje. Trinaest stoletij je usaki faraon dodal svoj prispevek k nasti najstarejšega templjskega skupa v državi in v vsem svetu. Karnak pa je bil tudi največji svetovni, kajti v primerjavi z drugimi templji se ni razvijal samo po osi sever-jug, temveč tudi vzhod-zahod. Imenovali so mu "najstarejši kraj", saj ni bil le verska prestolnica, temveč tudi ena najpomembnejših raziskovalnih središč starega sveta. Prezela so

nas imena faraonov in dinastij, ki so ga gradile; čim globlje smo prodrali v templj, tem starejši so bili spomeniki. V vseh vstopih v Karnak se vleče cela aleja sfing.

"KAKO MAJHNA SEM" MED VSEMI TEMI STEBRI.

Tam je na poti v templj naša sopotnica Janka morala stopiti, in si zveča glazenj. Ali bilo namo prijetno in udobno avtobusa jo je prišel iskati in skupaj z naslednjo sta jo odpeljala v hotel, saj ji je glazenj hitro zatekal. Ali smo se sprehodili skozi templjem tam preživeli nekaj časa v senci. Nato smo odšli nazaj do avtobusa, ki se je že umil ten se odpeljali nazaj v hotel. Imeli smo dve uri časa za počitek, nato smo se zvrnili pri recepciji in odšli do kočij.

15 BOM ŠEL OKROG SKARABEJA, DA BOM IMEL V ŽIVLJENJU SREČO.

AHMED

Sledila je vožnja s kočijama po večernem mestu. Vožnik naše kočije je bil zelo prijazen in celo pot smo se pogovarjali. Ime mu je bilo Ahmed in bil je zelo nevem. Ime ženo in hi majhne otroke. Višnja je uprašal, če njena mama dobro kuha in rekel, da njegova žena kuha zelo okusno. Delal je za neko agencijo in zelo rad bi si kupil svojo kočijo in konja, vendar ji to zelo drago. Višnji je rekel, da ima dve oči. Ko nas je pripeljal do bazarja, mu je Katka dala nekaj choliža in poslovili smo se.

Počakale in poiskale smo še ostale, in skupaj smo se odpovedali skozi bazar do neke restavracije, kjer smo si privoščili sveže mango sok, odnabli pa so kadili pipe mino; šišo. Ja restavraciji smo se odpovedali po dveh uri in ma bazarju je Vesna poceni dobila tri nute. Višnja pa sklonbejčka za meč.

Clazaj v hotel smo se odpravili s taxijem, saj je bila Višnja že zelo utujena, Vesna pa je rekla, naj energijo daje španamo za naslednji dan. V hotelu je Višnja takoj ugasnila; tudi jaz nisem bila več dolgo pozvonci.

MEDO JE BIL RES ZAKON.

V RESTAVRACIJI, KJER SO KADILI ŠIŠO.

LUKSORSKI TEMPELJ.

V starih časih je bilo navadnim ljudem prepovedano stopiti v tempelj, toda zdaj črči luksorski tempelj v rnu mesta. Tu so leta 1987 uprizorili Vendijev Hider s tisoči statistik in po luksorskih kavarnah je nekaj tednov odmevala samo glasba iz te opere. Luksorski tempelj je dosti celovitejši od templja v Karnaku, ker sta ga v glavnem gradila dva kralja. Amenemfis III., ki je dal postaviti tudi Memnonova kolosa, in helji pilon v Karnaku. Je ustanovilec tempelj na mestu nekoga starejšega svetišča. Ramzes II. je dodal mogočem pilon z obeliskoma, kolosoma (njubizima kipoma) in stelniščnim dvoriščem. Luksorski tempelj, posvečen tebanski božici Amun-Elimu, elut in Honsuju, je bil znan tudi kot južni harem v kat. sta prebivala elut in njen sin Honsu.

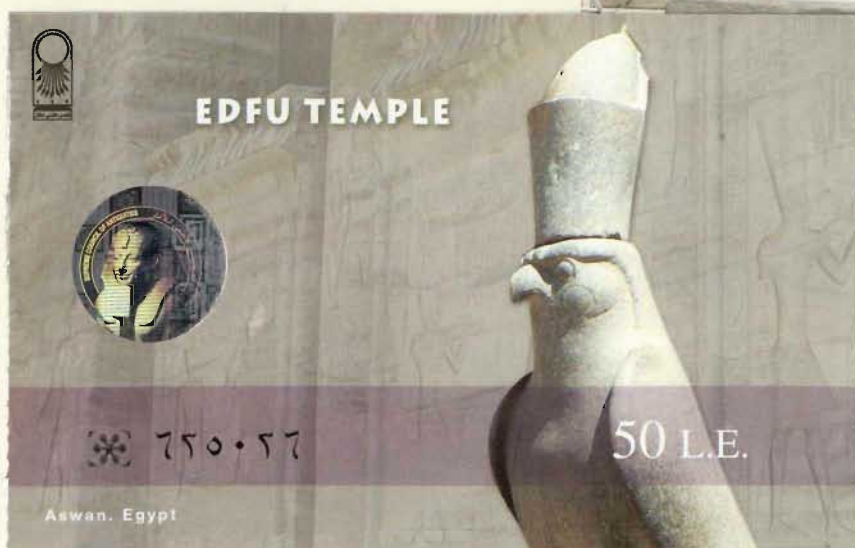
27.4.2010

Dan smo tudi tokrat začeli ob šesti uri z zajtrkom. Ob sedmih smo se že peljali proti Asuanu. Najprej smo si šli pogledat Edfu ali Horov tempelj, ki leži 115 km južno od Luxorja in 105 km severno od Asuana. Horov tempelj je za Karnoskim drugi največji egiptovski tempelj. Znameniti je tudi najboljše ohranjen, ker je bil dolgo skoraj popolnoma zasut s peskom; v 60. letih 19. stol. je začel Chaniette izkopavati glavno stavbo. Tempelj je posvečen bogu Horu s sokolovo glavo, stal pa je v knajpi, kjer naj bi se Hor spopadel s svojim stricem Setom za oblast nad svetom in kjer je bilo masegi že od stanege knajpstva. Boga Hora so pogosto upodabljali v obliki sokola, učasih pa tudi kot jastreba. Edfu tempelj je edini tempelj, ki ima ohranjen strop. V enem prostoru smo na stropu zagledali molpinji. Čistoletu sem jih 26, višujja pa pravi, da jih je bilo 13 in pol.

MOGOČNI PRVI PILON V PTOLEMEJSKEM TEMPLJU BOGA HORA V EDFUJ.

NA VSAKI STRANI
VHODA JE KIP BOGA
HORA.

VSTOPNICA ZA HOROV TEMPLJ.

JEDLI SMO KUŠARI.

Po ogledu templja nas je avtobus odpeljal do našega hotela, od koder smo se nato odpeljali na kosilo. Ustoma nas je peljala v restavracijo, kjer imajo samo eno jed in dejala, da je njej zelo všeč. Dobil smo knašmiš, na katerem je bila zmešana čičerika, čiča, testenine in pražena čebula. Zraven smo dobili tudi knašmiš z začimjeno paradizničovo omake. Ta jed se imenuje Kušari in je zelo maslena.

Ko smo pojedli, nas je Ustoma odpeljala še na sladico. Bila je zelo sladka, meni celo malo preveč. Ko smo popili smo se odpeljali na bazar in imeli pristo. Sprehajali smo se po bazaru, gledali kavo in desno ter poskušali ignorirati trgovce, ki so le ves čas nagovarjali in te vlekli zdaj sem, zdaj tja. Ko smo bili še skupaj, smo se zmenili, da bomo vsi kupili galabije in šli naslednji večer na muslimansko večerjo. In zato smo zdaj gledali tudi na stojnice z galabijami, da bi našli tisto, ki bi nas tako pritegnila, da bi si rekli: to pa moramo imeti in bi jo vzeli. Kmalu smo se ustavili pri neki stojnici z oblekami, ki ji bila last mokega.

PILI SMO SOLO IZ SLADKORNEGA TRSTA.

starejšega in svoj ožnoglega gospoda. Kupili smo galabije za Vidmar, za Kalko in za Zorija, meni so se zdele vse preveč kičaste. Potem sva šla z Vidmar še malo sama po bazarju; ostali so šli o solo. Vid si je kupil nuto, ki jo je članja nekaj drugje kupila za petkrat več.

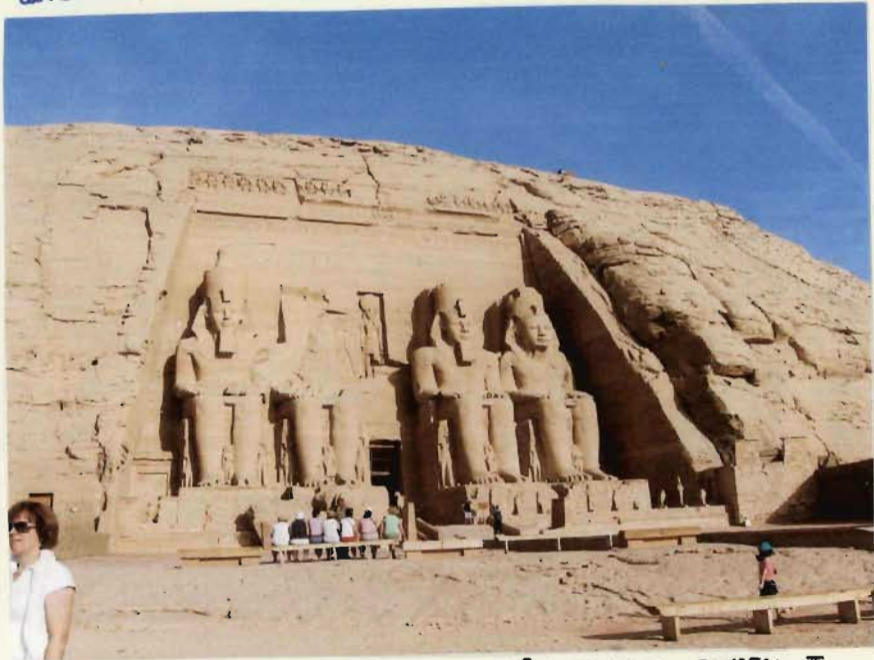
Zvečer smo se šli še malo sprehajati ob obali. Pri nekem možu smo hoteli kupiti vodo, pa nas je želel ogoljufati in smo odšli sham. Zvečer smo jedli še melanci in pomaranče, ki smo jih kupili na sprehodu po mestu, potem pa smo utrujeni zaspali.

ZVEČER SMO ŠLI NA SPREHOD OB NILU.

28.4.2010

V medu mam je budilka zvonila že ob dveh zjutraj in ob pol treh smo že sedeli na avtobusu. Šli smo v Abu Simbel, kjer stojita templja "mesnatega" Ramzesa in njegove žene Clefentani. Višnja, Zoli in Katka so takrat še lepo spali, ker so se odločili, da me sprejeto anavem. Tudi midva z Vidom naj me ni šla, vendar sva si zelo želela in sva si plačala sama. V hotelu smo dobili skafet z zajtrkom in jo mesli s soboj na avtobus, kjer smo kasneje pozajtrkovali. Čla poti smo počeli še knižari in se skupaj odpravili proti Abu Simbelu. Ja dam smo doživeli sončni vzhod v puščavi. Videli smo kako se sonce počasi prikazuje izza puščave. Sprva še mi bleščalo in smo lahko gledali vanj. Že tu hih unah in pol, smo se priprajali do Abu Simbela. Vodnici knižarije je bilo slabo in je morala ostati na avtobusu, nas pa je vodila Vesna. Abu Simbel leži 180 km južno od Asuama in 40 km od Wadi Halfa in sudanske meje.

ŠTIRJE KIPI OB VHODU V VEČJI TEMPELJ RAMZESA II.

Leta 1965, ko je dvigajoča se gladina Nilerjuevega jezera grozila, da jih bo zalila, je UNESCO začel močeno akcijo za njihovo rešitev: templja so razžagali na 1050 blokov, ju prenesli in amova sestavili na umetnem griču 20 m stran in 6 m višje kot prej. Rekonstrukcija je malone popolna in usako leto 22. februarja in 22. oktobra (dan pozneje kot je bilo predvideno) jutharji žarki sežejo v nice svetlobo in oživijo kulture kipe; prioz je vedno skoraj prelep, da bi bil nesničen. Zamo smo si ogledali ova templja, ko je Vesna dobila sporočilo, da mora bi bolnice in, odločili smo se, da bomo odšli uno kasneje. Ko smo prišli nazaj na avtobus je bila tam tudi claja. V bolnici je dobila infuzijo in morala je počivati. Belgali smo se proti Asuamskemu jezu, kjer so nas pričakali Katka, Višnja in Zoli. Ko smo se peljali proti hotelu, smo opazovali okolico. Tu pa tam smo zagledali kakšno "masad" puščavskega nastlinja, drugače je bila obnog samo puščava; pesek, pesek, pesek. Videli smo velike fatamorgam; takih ta pravih, z odsevom. Čla poti smo se ustavili tudi v izdelovalnici parfumov, kjer so nam postregli tudi s kosilom; s falafeli in ajšom. Spili smo tudi karkade. Imeli so splošne, ženske, moške in adnarične parfume. Ko so vsi pokupili kar so mislili, smo odšli naprej.

OGLEDALI SMO SI ASUANSKI JEZ.

FATAMORGANA V PUŠČAVI.

NA FELUKI

NA SIPINI

Udšli smo v hotel in imeli
do večerje prasto. Cili smo
odšli na bazen, saj je Zoti
pri nekem gospodu videl
galabejo in mi jo želel
prikazati. Dvakrat smo šli
mimo trgovine in je mislila
opazili; šele tretjič smo jo
zagledali. Ustopili smo in
takoj so se začeli pogovarjati
z nami. Zvedeli smo, da ima
ta mož v Sloveniji sina,
ki je poročen z neko Anjo
in imata svojo gostinico.
Vid je sklenil, da ga bo
šel obiskat. Ceni tista galabja
mi bila všeč, mi je bila pa
zelo ona druga in mi jo je
Zoti kupil. Zdaj smo imeli

galabejo vsi nazen Vida, ki pa se je tako udeležil
in ga nič na suho ne bi moglo prepričati drugače.
Ko šestih smo se zbrali pri recepciji in, ko smo
bili vsi, v galabjah odšli do čila. Tam nas je
mož s feluko odpeljal do otoka na drugi strani.
Jadranje s feluko je podobno mekamji plavati po
čilu. Feluka je jadnica z odprto palubo.

Ko smo prišli na otok, so nas tam pričakali
čuljci, vendar se nismo takoj usedli za mize.
Verna je predlagala, da se pozpemo na sipino
od koder bomo imeli lep razgled. Sandale smo
si razuli in bosi odšli po pesku. Prva sem
prišla na vrh in nes se mi je odpre razgled.
Na eni strani na puščavo, na drugi na mesta
in na čile. Tam ^{smo} L spoznali, zakaj imajo
čilci tako pokrite obraze. Vedno, ko je zapilal
veter smo dobili pesek v obraz, če smo namo
takrat govorili tudi v usta. Gor smo se
usedli na skale in gledali na čile in na
Asuam. Žitno se je temnilo.

Ko smo prišli dol mojih sandalov mi
bila mižj. Vsi so jih odložili na ograjo,
jaz pa ne, ker so zelo široki in sem se
bala, da bodo padli dol, in sem jih položila
ob ograji na tla. Izkazalo se je, da jih
je odnesel pes.

Potem smo odšli na večerjo. Ustak je dobil knočiniz s kupčkom niza, znamen pa so prinesli kup posodic, u katerih so bile razne stvari (od mesa do zelenjave). Bilo mi je prav žal, da nisem bila lačna, ker so nam nes dobro skuhalo. Po večerji so nam skuhalo še kavico in jo dali u zelo zelo majhnih skodelicah, ker je bila zelo močna. Zljju je bila ušec, Katka pa je mi mogla spiti, ker se ji je adela prehlada.

Potem se je šla Vesna preslečt in mam zaplesala nekaj pesov orientalskega sveta, ki jih teminec tižnat na teden.

Kasneje so se ji pridružile še naše gospe, jaz nisem želela, se mi pa zdi, da Vilišja mi šla samo zato, ker jaz nisem šla. Potem smo se spomnili, da smo pokonci že od pol tih in se počasi odpravili. Vesna se je šla presleči, potem pa smo se s felukjo odpravili nazaj. Ko smo odšli, so dubija takoj ugasnili vse luči in imeli smo občutek, da so si prav želeli, da gremo.

NUBIJSKA VEČERJA

VESNA NAM JE ZAPLESALA NEKAJ ORIENTALSKIH PESOV.

ABU SIMBEL - TWO TEMPLES

80 L.E.

VSTOPNICA ZA ABU SIMBEL

POTEM SO SE JI PRIDRUŽILE ŠE OSTALE.

29.4.2010

V četrtih nam je budilka zvonila ob sedmih jutraj. Po zajtrku v hotelu smo se odpeljali do cilja. Tam smo se vkrcali na palubo, ki pa je tokrat ni vodil

SANJAS JE VOZIL PO PILU

stan mož, temveč deček, mogoče malo starejši od mene. Po jadrni je plezal kot kakšna opica in bil je zelo močan. Seveda ni vsega smogel sam in pomagal mu je Peter, ki je držal kaniro.

PETER JE DRŽAL KANILO.

Ua drugi stami cilja so se že začeli zvinati kameli. Ko se jih je zbralo deset, smo jih zajahali in se odpeljali proti samostanu Su. Simona. Nihinja je jahala na kameli z očijem. Res je bilo dobro jahati; najbolje je bilo, ko mi je ^{uodil} dal v roke vrv in šel nazaj, pogovarjal s svojimi prijatelji, jaz pa sem jahala čisto sama. Malo manj

SKUPINSKA FOTOGRAFIJA NA KAMELH.

dobro je bilo, ko je od zadaj pridružil jaselec na kameli in mojo splašal, vendar ni bilo hudega, ker je bil že za mano gonjač, ki mi je veljal naj polegnem za vrv in kamela se je nato malo umirila. Ko smo prišli do samostana, smo se skupinsko fotografirali, nato pa odšli proti bližnji vasi, kjer so nam postregli s čajem in njihovim zajtrkom. Ko smo se majde, nam je čledo povedal svojo zgodbo.

Ko je bil majhen, so živeli v

hiši iz blata. Ima že dva brata in sestro. Njegova oče je kmet in doma ji čledo mora veliko pomagati. Zdaj je star 32 let in ni več ženo. Znači, da želi imeti največji hišni žene, in ima pet točk po katerih jo išče (biti mora muslimanka, visoko izobražena - čledo je namreč dva faksa (za oblačila in za hrano) - mora biti lepa in nagledana). Jstele bi jo že prej, pa ji

(kakor piše v Koranu) moral najprej poskrbeti za svojo družino. Zgleda, da je istinitostno
 piše in sedaj veliko dela, da bi zaslužil za opremo stanovanja. Ko nam je povedal svojo

zgodbo in smo popili karkade, nam je dala
 za deset funtov na nočo manjše, kar smo si
 izenili. Zisala nam je s pravo kano, brez
 kakršnih dodatkov.

NUBIJKA NAM JE S KANO ZISALA NA
 ROKO

← KANA

Potem smo se odpravili skozi muljasto vasico do faluke. Na poti so nas majhne
 dečice prosile za svimenike za šolo, kar nimajo denarja, da bi jih kupili. Nato nas je
 faluka odpeljala na botanični otok. Tam smo se eno uro sprehajali med prelepimi

in zanimivimi rastlinami,
 med katerimi so se
 sprehajali ptički. Potem smo
 se s feluko odpeljali nazaj
 na drugi breg in odšli na
 kosilo v restoracijo. Po kosilu
 smo odšli v hotel, kjer smo
 napisali kartice. Medo je rekel,
 da ni vama, da bi jih kon
 vrgli v morje, in se je
 ponudil, da jih bo on odnesel
 na pošto. Če sedimih zvečen
 smo imeli vlač, ki nas je
 ponovi prepeljal v Kairo.

Prodem smo odšli na vlač, smo
 se s težkim srcem poslovili od
 Medeta. Nato je vlač spjel
 in utonil smo v spamec.

Na botaničnem otoku

NAMOČILI SMO NOGE V VIL.

Ahmed Darweesh

English speaking tour guide

Mob. +2 - 0164954531
Email: ahmed4fathalla@hotmail.com
ahguide2001@yahoo.com
webpage : www.gemmatours.com

OB SLOVESU NAM JE MEDO DAL TOLE.

30.4.2010

Cela noč sem se po malem zbujala, vendar zjutraj kje sem temu nisem čila preveč zaspala. Zjutraj smo prišli v Kairo; v mesto tisočevih mošej. Takoj, ko smo prišli z ulaza, smo zlezli na avtobus in se odpravili proti Gizi. Dobra smo nova vodička. Njenega pravega imena se ne spominim več, ker jo je Vid krstil za Komandoro (iz čimila) in sem jo v pogovoru imenovala tako. Nekaj je stikala z našimi ustopnicami in nam jih ni želela dati. Že takoj, ko smo jo zagledali, smo si rekli, da se ji moramo poziti, ker se je zdela, da ve več, kot bi morala. Najprej smo odšli v Saggara, kjer smo si ogledali Džosenjevo stopničasto piramido in muzej. Stopničasta piramida je največji grobni kompleks v vsej meknopoli. Da ukaz kralja Džosenja jo je zgradil arhitekt Imhotep, ki so ga zgradili njegovi dosežki kasneje pohvalili (zgradil jo je okoli 2650 pr.n.š.). Če samo, da je čila to prava velika zgradba iz kamna. In zato pomemben mejnik v arhitekturi, temveč tudi prava piramida sploh. Okoli piramide je velik grobni kompleks, ki ga je meščani obdajal apnenčast zid. Tega danes ni več, naem obnovljenih vhodnih vrat.

Ko smo se sprehodili okrog piramide in si jo dobro ogledali, smo odšli nazaj do avtobusa, ki nas je prepeljal do muzeja.

IMHOTEP MUSEUM & SAQQARA

60 L.E.

Ko smo si ogledali muzej - bil je majhen - smo se z avtobusom odpravili proti Gizi. Piramide v Gizi so že v stanem vrhu veljale za eno izmed sedmih čudes sveta. Danes so edino čuda, ki se ji kje zbu časa vnamilo nekaj medotakajeno. Meduomno je to največje in verjetno največje fotografirani spomenik na svetu. Fotografije

jih morda prikazujejo med
puščave, toda kairska predmestja
so se priplazila že do umetja
Gizaanske planote in jim odela
del njihovega nazgleda.

Velika Keopsova je prva, ki jo
zagledaš, ko se bližaš po Cesti
pinamid. Je najstarejša in
največja pinamida v skupini.
Zgrajena je iz ok. 2,3 milijona
apromenčastih blokov, od katerih
vsak tehta povprečno 2,5 tone.

Prvotno je bila visoka 147m; z
izgubo lesketajočega se zunanjšega plašča
se je znižala na 137m. Druga pinamida
je Kefrenova. Prvotno sta bili obe;
Kefrenova in Velika pinamida, prekriti s
plaščem iz zglajenega apromena, toda ta
se je ohramil že na vrhu Kefrenove.
Zonadi njega, in pa nemara zato, ker stoji
višje na ploščadi, se zdi Kefrenova
pinamida višja od Keopsove, čeprav je
u resnici malce nižja (136,4m). Mikerimova
je najmanjša pinamida v skupini.

Pinamida, visoka le 62m, simbolizira
upadanje srednje oblasti in konec
obdobja velikih pinamid. Graditi jo
je začel Kefrenov naslednik Mikerim,
končal pa njegov sin. Zonadi plašča
iz nedečega asuanskega granita ji
pravijo tudi nedeča pinamida.

Ko smo si ogledali te tri pinamide,
smo odšli na kraj, od koder je
lep pogled na vse tri pinamide in
se fotografirali. Potem smo odšli
še do sfinge. Sfinga se po arabsko
imenuje Abu 'El-Hol (Oče groze). Ime
povezuje skrivnost, ki obdaja to memovno
figuro z levjim telesom, človeškim
obrazom in kraljevske enad. Jaz očito
pravi, da je Kefrenov mašer obonek

GRUPNA FOTOGRAFIJA

iz mehkega apnenca, u kat. so
 lomili kamen za njegovega očeta
 Keopsa in dal iz njega izklesati
 Sfingro po lastni podobi. V zadnjem
 času pa nekateri arheologi
 trdijo, da je Sfingra zgradila
 ljudstvo izgubljene kulture, ki je
 živel več kot 2600 let pred
 Keopsom.

Po ogledu sfinge smo šli na
 kosilo. Potem smo se odpeljali do
 hotela, kjer smo si malo
 počili, nato pa odšli ven. Kljub
 temu nisem doživel takšnega hrupa
 in gneče, kot tisti večer v Kairu.

Po kratkem sprehodu po mestu
 smo odšli v restavracijo. Ona
 večerja. Po večerji je Vesna mekam
 izginila za kratek čas, ko pa se
 je vrnila je u njej nosila danes
 za Katko. Vsi smo ji voščili
 za njen rojstni dan. Vesna ji je
 podarila namizno ruto in plačelj
 s sladlicami.

Potem sta šli Katka in Vini
 v hotel, mi pa smo šli še
 malo po trgovinah. V sobe smo
 prinesli več encijstila in takoj
 zaspali.

1.5.2010

Zadnje jutro v Egiptu smo imeli tujinji ob osmih, vendar ji una zvonika ob devetih. To mi bilo nič hudega, saj smo tako ali tako vsi ostali že pred osmo uro. Po zajhku smo se odpravili v muzej. Egiptovski muzej je tako velik, da če bi vsakemu predmetu posvetil eno minuto, bi bil tam deset mesecev. Zato smo pogledali le najpomembnejše stvari; med drugim Tutankamonovo zlatko.

V muzeju smo bili tri ure. Tokrat smo bili vsi že malo lažni in smo odšli na kosilo. Odšli smo v restavracijo na vodi. Bila je samopostrežna in na koncu si lahko uzel tudi sladice. Vidno je hotel prepričati, da bi uvela nek slučajček, ki ga je on vesel jedel, pa nisem hotel. To je bilo naše zadnje kosilo v Egiptu.

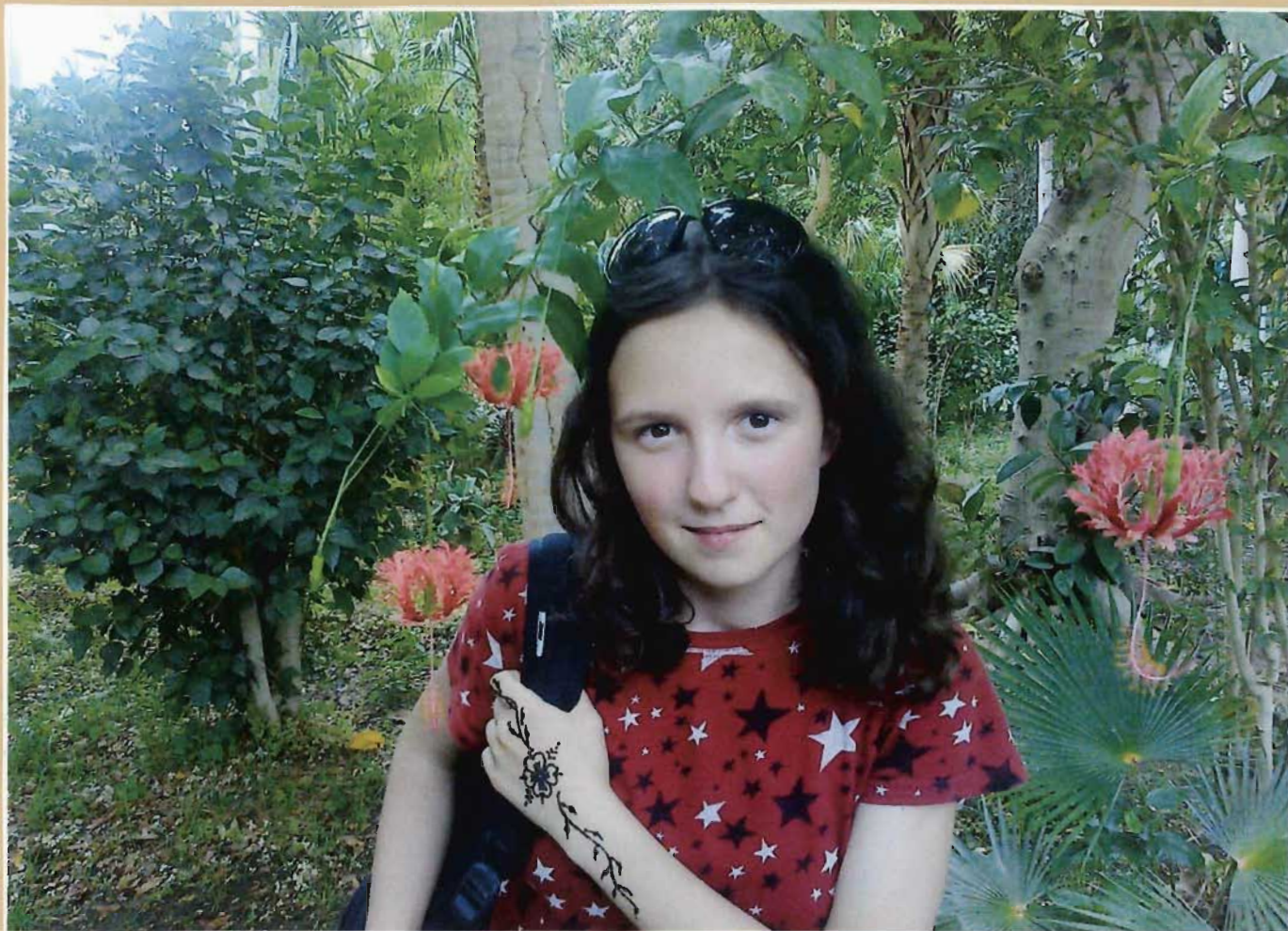
EGIPTOVSKI MUZEJ

Po kosilu smo odšli v mošejo. Da glave smo si morale dati nite in vhod smo imele zisto na drugem koncu mošeje kot gospodji. Naša Komandora ji šla molit, me pa smo odšli ven, še preden ji končala. Nato smo odšli na bazar, kjer nam je Vesna pokazala tudi veliko plesne ingotimo, kjer kupuj oblake za ples. Na bazarju smo bili do šestih, nato smo se z avtobusom odpeljali do letališča, od koder smo ob

ZADNJE KOSILO

desetih potekali proti Ljubljani. Na letalu smo izpolnili še anketo in upravniki za agencijo. V Ljubljano smo mečno prileteli ob dvamajstih in štirideset minut.

Sedaj se počasi izteka prvi teden po Egiptu. Še vedno čutim noč puščavski pesek, vidim tisti prelepi sončni uzhod v puščavi, v ušesih pa mi odzvanja smeh mulijskih otrok. Z mislimi sem še vedno v Egiptu. V urvežu in žužavu bazarjev, malo med korakami in veliki ma soncu, še vedno slišim Medetov glas... Z zaplestnice ma noži pa se mi smeje skanalej.

Minjam Mencina

nedelja, 8. 5. 2010

